

ефективного та результативного управління всіма аспектами діяльності підприємства [2].

Організаційна структура може бути лінійною, функціональною, матричною або комбінованою. Кожен тип структури має свої переваги та недоліки, і вибір структури залежить від конкретних потреб та можливостей підприємства.

Лінійна структура передбачає ієрархічний ланцюг керівництва з чітко визначеними функціональними обов'язками і повноваженнями кожного рівня. У такій структурі кожен працівник повинен діяти в межах своєї компетенції та повноважень. Функціональна структура передбачає розподіл функцій та відповідальності на підприємстві залежно від функціональної залежності. Це означає, що працівники, які виконують схожі функції, об'єднуються в окремі відділи або департаменти.

Матрична структура є комбінацією лінійної та функціональної структур. У такій структурі проектна команда може включати співробітників з різних департаментів, які працюють разом на проекті.

Висновки. Специфіка проблеми формування організаційної структури підприємства полягає в тому, що вона не може бути адекватно представлена у вигляді задачі формального вибору найкращого варіанта організаційної структури за чітко сформульованим, однозначним, математично висловленим критерієм оптимальності. Який би тип структури не обрали би для організації, важливо пам'ятати, що зациклюватися лише на одному підході не варто [2]. Деякі механізми краще підійдуть для початку, коли підприємство тільки починає свій розвиток. І уже в міру зростання потрібно об'єктивно оцінювати ефективність керування та при потребі змінювати структуру.

Література

1. Луцик Т. Р. Основні етапи реструктуризації підприємств в системі стратегічного управління. *Вісник Хмельницького національного університету. Серія: Економічні науки.* 2006. № 1, Т. 2 (77). С. 117–120.
2. Харченко Т. О., Невмержицька С. М., Цалко Т. Р. Формування стратегії розвитку корпоративних структур на основі життєвого циклу. *Економічний розвиток: теорія, методологія, управління: збірник наукових праць та тез наукових доповідей за матеріалами V Міжнародної науково-практичної конференції* (м. Прага, 26–28 листопада 2018 року). Прага: Nemoros s.r.o., 2018. С. 105–112. URL: <https://er.knuid.edu.ua/handle/123456789/12524>.
3. Гончаров Ю. В., Бокій В. І., Бондаренко С. М., Гончарова Г. М., Гуріна Н. Д., Денисенко Л. О., Коваль А. А., Луцик Т. Р., Костюк Г. В., Федоряк Р. М. *Виробничий менеджмент: підручник.* За заг. ред. Ю. В. Гончарова. 2-ге вид., перероб. і доп. Київ: Кафедра, 2014. 510 с. URL: <https://er.knuid.edu.ua/handle/123456789/10672>.

УДК 338

*Касич А. О., д.е.н., професор
Астахов Н. А., студент групи БМн-1-19
Київський національний університету технологій та дизайну*

УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОМ ПІДПРИЄМСТВ З УРАХУВАННЯМ ЙОГО ВИДОВОГО СКЛАДУ

В умовах ринку отримання максимально можливої суми прибутку є метою будь-якого господарюючого суб'єкта. Однак ця мета суттєво пов'язана з питаннями уточнення економічної сутності поняття «прибуток», врахування його видів та умов забезпечення.

Метою даного дослідження є уточнення сутності поняття «прибуток» через врахування особливостей основних його видів.

Питання управління прибутком традиційно розглядаються вченими у розрізі уточнення змісту, ідентифікації впливу ключових чинників, формування ефективної

системи управління. Так в статті [5] вказано, що з розвитком підприємства актуалізуються завдання забезпечення ефективної системи управління прибутком. Саме прибуток та його стійкість дозволяє провести діагностику поточного та перспективного стану підприємства [3]. Питання впливу облікової політики на величину прибутку розкривається в роботі [2].

Прибуток є одним з основних показників для оцінки економічних результатів діяльності фірми, який можна розглядати як відповідний індикатор для прийняття рішень. Незважаючи на всі різноманітні концепції прибутку економісти та бухгалтери продовжують дискусію щодо змісту даного поняття.

Прибуток впливає на реалізацію різних програм розвитку підприємства, завдяки прибутку підприємство має змогу розширити своє виробництво та виробничі потужності, внаслідок чого можуть значно скоротитись витрати на сам виробничий процес (скорочення часу та грошових ресурсів) та підвищиться якість продукції. На цьому наголошено в праці [1]. Однак різні підходи до розуміння та визначення прибутку на практиці впливає на величину, яка доступна для спрямування на розвиток підприємства.

Існує два види прибутку: бухгалтерський та економічний [4].

Прибуток у бухгалтерському обліку є результатом різниці між капіталом підприємства від початку до кінця фінансового періоду. У цій концепції капітал дорівнює чистим активам, а на вимірювання прибутку впливають основи вимірювання активів і пасивів. Бухгалтери дотримуються підходу «принципу відповідності витрат доходам». Відповідно до цього принципу, витрати одного періоду доходи самого періоду вираховуються до тих пір, поки не буде відображено реальне виконання результатів. Правильний метод обліку ідентифікації доходу теоретично має бути таким, що, по-перше, дохід реалізований, а по-друге, цей дохід отримано. Виходячи з наведених вище пояснень, можна зробити висновок, що бухгалтерський прибуток має високу надійність, оскільки ґрунтується на документах і минулих подіях.

Економічний прибуток являє собою додатковий прибуток, отриманий від інвестицій, у яких найкраща альтернатива використання. З іншого боку, економічний прибуток в результаті інвестиції – це різниця, отримана від проведених інвестицій і прибутку від найкращого варіанту, який визначається як альтернативна вартість. Економічний прибуток розглядається як надлишковий прибуток, який може бути реалізований, надлишковий дохід, ненормальний прибуток, надзвичайний прибуток і залишковий дохід, а також інші назви, як економічна додана вартість (EVA), готівкова вартість.

Для розуміння різниці між економічним прибутком і бухгалтерським прибутком необхідно конкретизувати цілі визначення цих понять. Бухгалтерський прибуток визначається виходячи з його мети, а саме подання звітності про результати діяльності підприємства. Економічний прибуток є важливим, коли бізнес вивчає інвестиційні проекти. Він спочатку здійснює оцінку економічного прибутку. Зазначений економічний прибуток оцінюється за допомогою вхідних потоків (доходи) і виходів (витрат).

Таким чином, бухгалтерський прибуток, як правило, має більше доказів; він може бути надійнішим порівняно з економічним прибутком, але економічний прибуток враховує всі аспекти діяльності, і він є більш актуальним, ніж бухгалтерський прибуток. Отже, використання обох видів прибутку має доцільність: з точки зору управління фінансовим станом підприємства – важливим є аналіз бухгалтерського прибутку; а економічний прибуток враховується в процесі управління інвестиціями підприємства.

Література

1. Богацька Н. М. Прибуток підприємства: його роль, формування та резерви збільшення в умовах ринкової економіки. *Ефективна економіка*. 2019. № 9. URL: http://www.economy.nayka.com.ua/pdf/9_2019/32.pdf.

2. Касич А. О., Онищенко О. В. Еволюція наукових підходів до формування облікової політики підприємства *Вісник Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського*. 2013. Вип. 1/2013 (78). С. 172–181.
3. Kasych, A., Vochozka, M., Yakovenko, Y. (2019). Diagnostic of the Stability States of Enterprises and the Limits of their Tolerance. *Quality Access to Success*, Vol. 20, No. 172, October 2019, P. 3–12. URL: https://www.srac.ro/calitatea/en/arhiva/2019/QAS_Vol.20_No.172_Oct.2019.pdf.
4. Vahid, N., Dehghanpour, M., Nasirizade, H. (2013). Comparison between accounting profit and economic profit and its effect on optimal point of production. *European Online Journal of Natural and Social Sciences*, Vol. 2, No. 3(s), P. 493–499.
5. Widarti, S., Pramajaya, J. (2018). The Effect Of Profit Management On Company Performance. *International Journal of Academic Research in Economics and Management Sciences*, 7(4), 44–63.

УДК 330.34

*Бугас Н. В., к.е.н., доцент
Балас Ю. Е.*

Київський національний університету технологій та дизайну

УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ ЦИФРОВІЗАЦІЇ БІЗНЕС-ПРОЦЕСІВ ПІДПРИЄМСТВА

Цифровізація в останні роки стала ключовим чинником трансформації різних сфер суспільної діяльності, в тому числі бізнесу. Цифрові технології, зокрема хмарні технології, засоби збору та аналізу «Big Data», штучний інтелект, 3D-друк, технології «Blockchain» суттєво впливають на різні сектори економіки та зумовлюють ланцюгові реакції поширення. Українські підприємства характеризуються низькою автоматизацією бізнес-процесів, а отже відстає від загальних трендів цифровізації.

Питання цифровізації діяльності підприємств традиційно вченими [1–3] розглядається в розрізі: роботи з клієнтами, операційних бізнес-процесів та бізнес-моделей.

Для українських підприємств питання цифровізації є важливими, в тому числі в контексті підвищення міжнародної конкурентоспроможності [4].

Метою даного дослідження є узагальнення основних підходів до цифровізації бізнес-процесів підприємства.

Цифровізація бізнес-процесів промислових підприємств здійснюється шляхом впровадження сучасних цифрових технологій, що сприяє формуванню більш досконалих бізнес-процесів, що в свою чергу, призводить до покращення їх ефективності, гнучкості, адаптивності до змін зовнішнього середовища та формування конкурентних переваг.

Так, 83% клієнтів очікують негайного відгуку при зверненні до компанії, причому 70% надають більшого значення зручності, а не бренду [6]. Відповідно цифровізація в сфері взаємодії з клієнтами дозволяє: усунути інформаційну розрізненість клієнтських даних; поліпшити діагностику проблем з метою їх швидкого усунення; забезпечення персоналізованої взаємодії з клієнтами; підвищення якості обслуговування клієнтів, а також забезпечити стійкий розвиток в цілому [7].

Нині в Україні серед підприємств стає поширеним такий програмний продукт як ERP-система ІТ-Enterprise корпорації «Інформаційні технології». Ця система передбачає впровадження на підприємствах різних галузей промисловості (металургії, машинобудівної, харчової, хімічної, кабельної) та сільського господарства, проєктів, які передбачають введення систем керування виробництвом, контролінгом, логістикою, бюджетуванням тощо. Всі модулі системи ІТ-Enterprise умовно групуються в контури управління, а саме такі як: виробництвом та технічною підготовкою виробництва, проєктами, основними виробничими засобами, бізнес-процесами та документообігом,